

**TÜRKİYE NATO'DAN
ÇIKMALIDIR!**

NATO LAĞVEDİLMELİDİR!

NEDEN NATO'YA KARŞIYIZ?

**NATO'nun kuruluş
amacı sömürü düzenini
sürdürmektir**

NATO 1949 yılında, somut olarak iki amaca hizmet etmek üzere kurulmuştur:

Öncelikle, İkinci Dünya Savaşı esnasında faşist saldırılara direnen, hatta karşı hamle yapma becerisini gösteren Sovyetler Birliği, Batılı egemen sınıfları endişelendirmişti. Sömürgecilik tecrübesinden gelen Batı Avrupa'nın egemen sınıfları 1948'de Avrupa merkezli Brüksel antlaşması ile savaş sonrası bir güvenlik mimarisini oluşturmaya çalıştılar. Ama İkinci Dünya Savaşı sırasında iyice palazlanan ABD 1949'da NATO'yu ortaya attı. Böylece ABD, Batı Avrupa'nın güvenlik-savunma mimarisini tek başına oluşturmasına izin vermemiş oldu. Böylece Atlantik'in iki yakasında bulunan kapitalist-emperyalist aktörler Sovyetler Birliği'ne karşı savunma mazeretiyle ortak bir askeri örgüt olarak NATO'yu kurmuş oldular. Varlık nedenlerini de sosyalist ülkelerin bir tehdit

oluşturduğu iddiasına yasladılar. Oysa gerçek tam tersiydi.

İlki kadar önemli olan ikinci amaç, NATO'nun sıradan bir savunma örgütü olmakla sınırlı olmayıp, esas itibarıyla kapitalist-emperyalist sistemi korumak için kurulmuş olmasıdır. Elbette kapitalist-emperyalist devletler arasındaki güç ilişkileri eşitsizdi. Savaşın sunduğu imkânlardan nimetlenen ABD'nin egemen sınıfları savaş sonrası uluslararası düzeni kendi çıkarlarını önceleyerek inşa ettiler. Öyle ki NATO, ABD'nin hegemonik hale gelmesine hizmet etti. Böylece Kuzey-Batı Avrupa'nın egemen sınıfları ABD'nin güvenlik-savunma örgütü NATO içinde hareket ettiler. Daha açık bir ifade ile NATO, ABD ve Kuzey-Batı Avrupa kapitalizmlerinin egemen sınıflarının çıkarlarını korumak üzere inşa edildi. Kapitalist-emperyalist sistemin egemenlerini bir arada tutan yalnızca Sovyetler Birliği faktörü değildi; ülkeler arası eşitsiz ilişkiler egemen sınıfları ülke içi düzen bakımından da endişelendirmekteydi. Kapitalist

ülkelerde NATO, egemen sınıfların çıkarlarını karşı güvence altına almalıydı. NATO, bu düzeni hem içerde hem dışarda muhafaza etmek için kullanıldı.

NATO üyeliği o ülkeye yabancı sermayenin yatırım yapması için önemli bir gösterge olarak da görüldü. Elbette bu durum elde edilen kârların geri dönüşünü de garanti altına almak demektir. Askeri tanımlı NATO'nun iktisadi-finansal (Dünya Bankası ve IMF) ve siyasi (Avrupa Konseyi, AET) yapılarla eşgüdüm içinde çalışması amaçlandı. NATO'nun demokrasiden yana, uygarlık savunucusu bir savunma örgütü olduğu, defalarca tersi kanıtlanmış bir yalandır. NATO sömürü düzenini korumanın, onu ABD ekseninde tahkim etmenin bir aracı olmuştur. Bu örgüt dağıtılmalıdır. Türkiye sadece zarar gördüğü bu yapıdan ayrılmalıdır.

Günümüzde NATO ne işe yarıyor?

1991 yılında Sovyetler Birliği dağıldı, ama Sovyetlere karşı bir savunma örgütü olduğu iddia edilen NATO dağıtılmadı. Sovyet tehdidi mazereti rafa kaldırıldı ve ikinci amacı öne çıkartıldı. Avrupa-Atlantik yapıları (AB ve NATO) Doğu Avrupa'da ortaya çıkan elverişli ortamda kapitalist sistemin genişlemesini sağlayabilir ve sistemin krize girmesini önleyebilirdi.

Kapitalizmde sorunlar çözülmez, dönüştürülür. Güncel halinde

görüldüğü üzere NATO ve AB de sorunları çözmedi, dönüştürdü. Doğu Avrupa ülkelerini Avrupa-Atlantik yapılarına entegre etti, fakat ne güvenlik sorunları ne de iktisadi sorunlar çözüldü. Ukrayna'da yaşanan savaş tam bu durumu göstermektedir.

NATO zirve toplantılarının bildirgeleri, Avrupa ve ABD'nin savaşı nasıl sürdürülebilir kılacağını tanımlayan bildirgelerdir. Washington'da Temmuz 2024'te yapılan son zirve toplantısında Rusya Federasyonu'na karşı nasıl pozisyon alınması gerektiği değerlendirilmiş, Çin Halk Cumhuriyeti'nin Rusya yönetimi ile kurduğu ilişkinin Batı'ya tehdit oluşturduğu saptanmış, bu nedenle Ukrayna'yı Avrupa-Atlantik yapılarına yakınlaştırmak

gerektiği vurgulanmıştır. Rusya'nın tehdit oluşturmasının önüne böyle geçilebileceği savunulmaktadır. Ukrayna yönetimine, Batının çıkarlarını Rusya'ya karşı savunma karşılığında 40 milyar Avro vaat edildi. Ukrayna sadece bir savaş alanı değil, farklı versiyonlara sahip kapitalist sistemlerin mücadele alanı haline geldi.

Bütün bu süreçlerde NATO kilit rol oynamaktadır. NATO 1949-1991 arası yıllarda karşıt sistemler arası (kapitalizm ile sosyalizm) mücadelede kapitalist sistemin egemen sınıflarının çıkarlarını savunurken, içinde bulunduğumuz dönemde kapitalizm içi rekabette Avrupa-Atlantik ittifakının

çıkarlarının aracı haline gelmiştir.

Avrupa kıtasında yer almamakla birlikte kapitalist sistemin önemli ülkelerinden ve emperyalizmin tetikçilerinden biri olan İsrail de, Ortadoğu'daki saldırganlığını NATO ile yakın işbirliği yaparak sürdürmektedir.

Sistem ve sınıf çıkarları bakımından NATO'nun egemen sınıfların çıkarına hizmet eden bir aygıt olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. NATO'ya karşı çıkmak için bunun ötesinde daha bütüncül bir nedene ihtiyaç yoktur.

NATO'ya karşı çıkmak, kapitalist-emperyalist düzene karşı çıkmak anlamına gelmektedir.

NATO NASIL KURULDU, TÜRKİYE NATO'YA NASIL KATILDI?

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından dünya biri kapitalist-emperyalist, diğeri sosyalist olmak üzere iki sisteme ayrılmıştı. Savaşın muzaffer devletleri olan ABD ve Sovyetler Birliği, bu iki tarafın en güçlü ülkeleriydi. Bu ortamda kapitalist dünya, sosyalizme karşı, ABD'nin egemenliği altında, hiyerarşik bir düzene sokuldu. Savaş sonrasında oluşturulan IMF, Dünya Bankası gibi kurumların tamamı bu amaç doğrultusunda kurgulandı. Bunlardan en önemlisi, kapitalist dünyanın savaş örgütü olacak olan

NATO'ydu.

NATO 1949'da ABD, İngiltere, Kanada, Fransa, İtalya, Norveç, İzlanda, Portekiz, Belçika, Hollanda, Lüksemburg ve Danimarka tarafından kuruldu. Birliğe 1952'de Türkiye ve Yunanistan, 1955'te Batı Almanya ve 1982'de İspanya eklendi.

Batı Almanya'nın katılımı son derece önemliydi, zira İkinci Dünya Savaşı sonunda emperyalizm ile sosyalizm arasında varılan uzlaşmanın kritik unsurlarından biri Almanya'nın tekrar silahlanmasının

engellenmesiydi. Almanya'nın savaş gücü başka ülkeleri de işgal etmişti, ama Sovyetler Birliği'ni ve sosyalizmi yok etmek birincil amacı olmuştu. Batı Almanya'nın askeri bir örgüte katılması bu uzlaşmayı açıkça ihlal etmekteydi. Hatta Sovyetler Birliği böyle bir gelişmeyi engellemek için sembolik olarak NATO'ya üye olmayı önermiş ve ABD tarafından reddedilmiştir. Sosyalist ülkelerin askeri işbirliği örgütü olan Varşova Paktı bu koşullarda kuruldu.

Nükleer silahlar ve soğuk savaş

İlk nükleer silah geliştiren ülke ABD oldu. Bu güç henüz yalnızca kendisinde varken ABD silahı Sovyetler Birliği'ne karşı kullanmayı, sosyalizmi atom bombalarıyla dize getirmeyi tartışıyordu. Savaşı kaybedeceği kesinleşmiş olan Japonya'ya bu yüzden, Sovyetler Birliği'ne gözdağı vermek için iki atom bombası attı. Ne var ki, Sovyetler Birliği Nazi faşizmine karşı verilen savaşta öyle büyük fedakârlıklarla zafer kazanmıştı ki, bilhassa Avrupa'daki kapitalist ülkelerin işçi sınıfı içinde büyük sempatiye sahipti.

Emperyalistler Sovyetler Birliği'ne doğrudan saldıramayacaklarını, kendi halklarını böyle bir alçakça suça ikna edemeyeceklerini kısa sürede anladılar ve er ya da geç

Sovyetler Birliği'nin de nükleer silah geliştireceğini kabullendiler. 1949 yılının 4 Nisan'ında NATO'nun kurulması ve Sovyetler Birliği'nin ilk başarılı nükleer silah denemesini 29 Ağustos'ta yapması bir tesadüf değildir. NATO, Sovyetler Birliği'ne karşı, her iki tarafta da nükleer silahların bulunduğu bir koşulda, Soğuk Savaşı yürütmek, eşgüdümünü sağlamak için kurulmuştu.

Kurulduğu 1949'dan Sovyetler Birliği'nin yıkıldığı 1991 yılına kadar NATO, bir kurum olarak hiçbir sıcak savaşa taraf olmadı. Onun yerine NATO'ya bağlı faşist terör çeteleri sayısız suikast ve katliam gerçekleştirdi, NATO eğitiminden geçmiş generaller onlarca askeri darbe yaptı. NATO üyeleri arasında Sovyetler Birliği ile sınırı olan tek ülke Türkiye'ydi. Ülkemize tahrip gücü çok yüksek nükleer silahlar depolandı, nükleer mayınlar yerleştirildi. Zaten Türkiye NATO'ya bu "ileri karakol" görevi için kabul edilmişti.

Kore Savaşı ve Türkiye'nin Katılımı

İkinci Dünya Savaşı'nın Sovyetler Birliği'nin zaferiyle bitmesinin ardından Türkiye 1930'lardaki denge politikasını tamamen terk etmiş, başını ABD'nin çektiği emperyalist bloğa dahil olup kapitalist düzeni

güvence altına almak için halkın çıkarlarına aykırı olsa da her türlü tavizi vermeye hazır hale gelmişti.

1950 Mayıs'ında iktidara gelen ve Adnan Menderes'in başbakanlığında hükümet kuran Demokrat Parti, hemen Türkiye'nin NATO'ya katılımı için başvuru yapmış ama reddedilmişti. Emperyalist ABD'nin sosyalizmin yayılmasına karşı ilk büyük provokasyonu olan Kore savaşı çıktığında, bu işbirlikçi hükümet bir fırsat yakaladığını düşündü.

NATO savaşa doğrudan katılmadı, ama 12 üyesinin dokuzu Kore'ye asker gönderdi. Türkiye de bunların peşine takıldı. Savaşta yaklaşık 15 bin

Türk askeri Kore'de görev aldı; 721'i öldü, 175'i kayboldu, 234'ü esir düştü ve 2147'si yaralandı. Ama belki de bundan daha önemlisi, bu savaşla birlikte Türk ordusu tarihinde ilk kez haksız bir işgalin ve emperyalist saldırganlığın parçası oldu.

Türkiye asker yollamasının hemen ardından, 1950 Eylül'ünde NATO'ya tekrar başvurdu ve tekrar reddedildi. Çünkü Yunanistan da Türkiye ile aynı yolu izlemiş, NATO üyesi olmasa da Kore'ye asker göndermişti. Emperyalistler bu iki ülkeyi birlikte kontrol altına almak istiyorlardı. Türkiye NATO'ya Yunanistan'la birlikte, 1952 yılında alındı.

TÜRKİYE'DE NATO'YA KARŞI MÜCADELELER

Demokrat Parti (DP) iktidarı, 1950 yılında NATO'ya üye olabilmek için Kore'ye asker göndermeye karar verdi. Bunun üzerine Türk Barışseverler Cemiyeti, İstanbul'da Behice Boran önderliğinde Kore Savaşı'nı protesto eden bildiriler dağıttı. Türkiye'nin gençleri NATO yolunda kurban edilirken buna karşı seslerini yükselten Boran ve arkadaşları askeri mahkemede yargılanarak mahkûm edildiler.

Komünist şair Nâzım Hikmet bu kararı şiiriyle sonsuza kadar mahkûm etti. Menderes

hükümetinin binlerce genci, NATO yolunda ödenmesi gereken bir bedel olarak Kore'ye göndermesi üzerine yazdığı "Kore'de ölen bir yedek subayımızın Menderes'e söyledikleri" ve "23 sentlik asker" gibi şiirleri buna örnektir. Ancak solun büyük baskı altında tutulması nedeniyle 1960 sonrasına kadar NATO'yu ya da Türkiye'nin NATO üyeliğini tartışmak bir tabu olarak kaldı.

1960'lı yıllardaki siyasal kalkışmanın en önemli başlıklarından biri Türkiye'nin NATO'dan ayrılması

talebiydi. O güne kadar dokunulmaz sayılan ve siyaset üstü bir "milli güvenlik" konusu olarak kimsenin tartışmaya açmadığı NATO üyeliği, sosyalistlerin çabasıyla halkın gündemine girdi. Sosyalistler, NATO'nun Türkiye'nin güvenliğini sağlamadığını, tersine tehlikeye attığını, ABD'ye askeri bağımlılığın en önemli kurumsal halkası olduğunu halka anlatmaya başladılar.

Türkiye İşçi Partisi (TİP), 20. kuruluş yılına yaklaşan NATO'ya üyeliğin son bulması talebini kitlelere taşıdı. 1967 sonunda başlatılan kampanya aylarca sürdü. Kampanyanın dayanaklarından biri NATO Antlaşması'ndaki bir maddeydi. Bu maddeye göre, ittifak 4 Nisan 1969 tarihine kadar geçerliydi ve üye ülkeler bir yıl önce bildirmek şartıyla ittifaktan ayrılabilirlerdi. TİP bu sırada NATO'nun ABD'nin ve emperyalist sistemin güvenlik ihtiyacına yönelik olarak kurulmuş bir örgüt olduğunu çok yönlü bir şekilde anlatmaya koyuldu. TİP'in yürüttüğü

ve parlamentoya da etkili bir şekilde taşıdığı kampanyanın başarısı, bu partiye yönelik saldırıların yoğunlaşmasına neden oldu.

1968'in Mayıs ayında bu kez Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) ve Türkiye Öğretmenler Sendikası'nın (TÖS) İstanbul şubesi ile İstanbul'daki çeşitli üniversitelerin öğrenci örgütleri "NATO'ya Hayır" haftası düzenlediler. Üniversite kampüsleri NATO karşıtı afişlerle donatıldı.

15 Temmuz 1968'de ABD Deniz Kuvvetlerinin Akdeniz'de görevli 6. Filosuna bağlı bir uçak gemisi ile beş destroyer İstanbul'a geldiler. Gençlik örgütleri bunun üzerine protesto gösterilerine giriştiler. Dolmabahçe'de Amerikan askerleri Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının öncülüğünde denize döküldü. İTÜ öğrencisi Vedat Demircioğlu bu eylemlerin yaşandığı ortamda polisin üniversiteyi

basması sırasında öldürüldü.

1950'lerde baskı altında susturulan Türkiye solu, 1960'lı yıllarda örgütlenme ve propaganda olanağı bulur bulmaz NATO'nun gerçek yüzünü halka anlatmaya koyulmuştu. Türkiye, hem ABD ile müttefiklik ilişkisini hem de NATO üyeliğinin yarattığı güvenlik sorunlarını ilk kez bu yoğunlukta tartışıyordu. Ülkede kurulu NATO üslerinin Türkiye'nin kontrolünde ve denetiminde olmadığı, üyeliğin bu yönüyle de egemenliği ve bağımsızlığı zedelediği anlatılıyordu.

Bu gelişmeler, ABD yönetiminde ve Türkiye'deki düzen aktörlerinde büyük rahatsızlık yarattı. Bunun üzerine kısa süre içinde dinci ve faşist sağın sokak gücü olarak kullanıldığı bir karşı şiddet kampanyası başlatıldı. 1968-1969 yılları NATO'ya bağlı olarak devlet içinde örgütlenen kontrgerillanın da sola karşı sistemli olarak harekete geçtiği dönem oldu. NATO'nun yönlendirmesiyle başlayan bu olayların dönüm noktası Kanlı Pazar oldu. 16 Şubat 1969'da emperyalizmi protesto için düzenlenen mitinge gericilerin taşlı bıçaklı saldırısı tertiplendi. İki kişinin öldürüldüğü saldırı anti-emperyalist yükselişi durdurmak için katliamların bile yapılacağına ilanıydı.

Saldırı, NATO karşıtlığını solun gündeminden çıkaramadı. İleriki yıllarda NATO'dan çıkılması ve NATO üslerinin kapatılması talebi solun gündeminin merkezinde yer almaya devam etti.

Örneğin, 1972 yılının Mart ayında Mahir Çayan ve arkadaşları, NATO'nun Ünye üssünde görev yapan 3 görevliyi rehin aldılar. Devrimciler, yanlarında NATO görevlileri ile sığındıkları Kızıldere'de katledildiler. Çayanlar bu rehin alma eylemini, o sırada tutuklu bulunan ve idama mahkûm edilen Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının serbest bırakılması için yapmışlardı. Tüm baskılara rağmen, sol 1970'li yıllar boyunca "NATO'ya Hayır" sloganını merkeze alarak konuyu gündemde tutmayı sürdürdü.

12 Eylül 1980 darbesinden bir süre önce darbe için ABD'den ve NATO'dan onay alınmış, televizyondan okunan darbe bildirisinde de NATO'ya bağlılık ilan edilmişti. Darbecilerin Türkiye solunu hedef alan "ezme harekâtı"nın bir sonucu da, Türkiye'de emperyalizme karşı mücadelenin zayıflaması oldu. Bu yıllarda, NATO'nun Türk kontrgerillasının arkasındaki esas örgütleyici güç olarak, özellikle 1970'lerin ikinci yarısındaki suikast ve katliamlarda oynadığı rol unutturulmaya çalışıldı. Ancak sol, NATO'nun, Türkiye'nin yanı sıra Avrupa'nın diğer ülkelerinde de sosyalistlere ve işçi sınıfı hareketlerine karşı oluşturulan kontrgerilla örgütlerinin eşgüdüm merkezi olduğunu anlatmayı sürdürdü.

Nihayet TİP'in 1967'de başlattığı NATO karşıtı kampanyanın bir benzeri 2004 yılında İstanbul'da düzenlenmesi planlanan NATO

zirvesine karşı örgütlendi. Kampanyanın en büyük başarısı Türkiye halkına bir kez daha NATO'nun kirli yüzünün anlatılabilmesi oldu. Bu kapsamda, Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) "İstanbul NATO'ya Kapıları Kapatıyor" sloganıyla aylarca sürdürdüğü kampanya büyük ses getirdi. İstanbul, NATO karşıtı afişlerle donatıldı. Bunun yanı sıra çok sayıda sol parti ve örgüt

ile sendikalar ve demokratik kitle örgütleri NATO karşıtı toplantılar, paneller, basın açıklamaları ve yürüyüşler düzenlediler. Zirvenin ABD'nin Irak işgalinden sadece bir yıl sonra yapılması, üstelik zirveye Irak işgalinin baş sorumlusu ABD Başkanı George W. Bush'un katılması, NATO'nun İstanbul zirvesine yönelik tepkilerin daha da artmasına neden oldu.

NATO'NUN ŞEBEKELERİ

İkinci Dünya Savaşı'ndan güçlü çıkan ülkelerin başında, Alman faşizmini yenilgiye uğratan Sovyetler Birliği geliyordu. SSCB'nin de etkisiyle Avrupa'nın önemli bir bölümünde yeni sosyalist ülkeler kuruldu. Bu gelişmeler emperyalizm için son derece uyarıcı bir etki yarattı. Emperyalist ülkeler, sosyalizme karşı ancak kanlı ve kirli bir mücadelenin başarılı olabileceği

düşüncesiyle kapsamlı bir saldırı başlattı. Saldırının en önemli ve kritik araçlarından birini NATO oluşturdu. Aslında NATO "askeri savunma işbirliği örgütü" olarak sunulmuştu, ancak bu saldırının bütün adımlarının şemsiyesi oldu.

NATO, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra emperyalizmin askeri, siyasi, ideolojik ve mali yüklerini üstlenen

ABD'nin, CIA üzerinden yürüttüğü küresel saldırılarının meşru kılıfı olarak iş gördü.

Komünizmle mücadele yürütülürken hiçbir hukuk tanınmadı. İkinci Dünya Savaşı'nın baş sorumluları olan Alman Nazizmi ve İtalyan faşizminin bazı önemli isimleri CIA üzerinden komünizmle mücadele cephesine devşirildi. Bir yandan Güney ve Orta Amerika ülkelerine yönelik saldırganlık, eski faşist kadroların kritik roller üstlendiği şebeke örgütler aracılığıyla yürütülürken, diğer yandan Avrupa'da da benzer bir yapı oluşturuldu. NATO, Avrupa'daki şebeke örgütlenmesinin paravanı ve suç ortağı olarak devreye sokuldu. "Sovyet işgaline karşı ortak savunma" amaçlı olduğu iddia edilen oluşum, askeri düzeyde, ABD komutasında Avrupa ve Türkiye'yi de içine alan bir coğrafyada ordular arasında bir silahlanma denetimi ve işbirliği sağlarken, emperyalizmin kendi iç çelişkilerini denetim altında tutma misyonunu yerine getirdi.

NATO'nun bir başka önemli işlevi ise, kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelelerinin kontrol altına alınmasıydı. İşçi sınıfı hareketine karşı bir yandan refah devleti uygulamaları ve Avrupa Birliği süreci işletilirken, diğer yandan da ülkelerin siyasi dinamiklerine çeşitli müdahaleler yapıldı. NATO şemsiyesi altında yürütülen operasyonlardan Avrupa'nın ekonomik açıdan daha zayıf olan ülkeleri daha fazla etkilendiler.

En kritik örnek, eski başbakan Aldo Moro'nun da aralarında olduğu çok sayıda suikasta sahne olan İtalya'ydı. İtalya 60'lı ve 70'li yıllarda komünistlerin etkinliğini giderek artırdığı bir ülke olarak emperyalizm için huzursuzluk kaynağı olmuştu. Mafya, uyuşturucu şebekeleri, Vatikan'ın Katolik tarikatları, her türden masonik ve gerici örgütlenmenin birlikte oluşturduğu antikomünist cephe, NATO'nun daha sonradan Gladio adıyla açığa çıkacak olan operasyonunda işbirliği yaptılar. 1978 yılında, sorumluluğu Kızıl Tugaylar'a yıkılan Aldo Moro suikastı ile, kaos yaratma ve ilerici hareketleri terörize etme dönemi yaşandı.

Antikomünizm ve sola tahammülsüzlük, NATO'nun genlerine işlemiştir. Yine 1970'li yıllarda İngiltere'de NATO şemsiyesi altında istihbarat ve karşıdevrim mekanizmaları tarafından gerçekleştirilen benzer operasyonlarla, dönemin İşçi Partisi iktidarı "hizaya getirilmiş" ve Thatcher gericiliğinin öne açılmıştır.

İtalya'da, Belçika'da yüzlerce kişinin ölümüne yol açan terör saldırıları, ardından yürütülen propaganda bombardımanıyla, sol ve terör özdeş kılınmaya çalışılmış ve yaratılan kaos, Avrupa toplumlarının sindirilmesi ve uyuşturulmasında kritik rol oynamıştır.

NATO'nun bir başka şubesinin etkin olduğu Türkiye'de 1960'lar ve 70'lerdeki siyasi gelişmelerde

ve elbette 12 Eylül darbesinde bu tür şebekeler başordedir. 12 Eylül'e giden süreçte aydınların katledilmesi, Alevilere dönük katliamlar, çeşitli sabotaj ve kundaklamalar da NATO kaynaklıdır.

1990'larda sosyalizm çözülürken NATO'nun illegal operasyonlarının geri çekilişine tanık olundu. Ancak bu, dünya üzerinde terör, din merkezli örgütlenmeler, uyuşturucu ticareti ve diğer organize suçlar söz konusu olduğunda uluslararası düzeyde en örgütlü şebekenin CIA merkezli NATO olduğu gerçeğini değiştirmedir. Ve ne gariptir ki, bunlarla mücadele etmek için var olduğu söylenen örgüt de NATO'dur.

Canol Kocagöz

Bu oyunun bozulması gerekmektedir!

NATO'ya karşı çıkmadan

Filistin'le dayanışma olmaz

Bir yıla yakın zamandır İsrail, Hamas'ın saldırılarını bahane ederek Filistinlileri katlediyor. Bir soykırıma dönüştüğü konusunda yaygın mutabakat olan operasyonlarla birlikte sivil yerleşimlerin imhası, tutsaklara işkence, başka devletlerin egemenlik alanına bombalama ve suikastlar yoluyla müdahale sıradanlaşmış bulunuyor. Uzun vadeli strateji tartışmaları bir yana,

çatışmaların durması halinde büyük bir güçle sorgulanması kaçınılmaz olan İsrail, savaşın sürmesi ve yaygınlaşması için uğraşılıyor.

Bu saldırganlığın İsrail ile başlayıp bittiğini düşünmek saflık olur. İsrail NATO üyesi değilse de onlarca yıldır Ortadoğu'da ABD-Batı Avrupa emperyalizminin en büyük dayanağını oluşturmuştur. İsrail bölgede emperyalizme karşı her dinamiği bastırmak veya baskı altına almaktan birinci derecede sorumlu devlettir. İsrail'in NATO tarafından beslenmesi yalnızca politik değil, aynı zamanda ekonomik, ticari, mali, teknolojik

ve askeri boyutlara sahiptir. İsrail NATO tatbikatlarına dönem dönem katılmış, askeri işbirliği mekanizmalarının, eğitim, teknolojik bilgi ve istihbarat paylaşımlarının parçası olmuştur. Açıkça ırkçı ve terörist bir devletin varlığını sürdürmesi ancak böyle sağlanabilirdi...

Yanı başımızda sürmekte olan soykırıma karşı çıkmak, başta ABD olmak üzere NATO'ya karşı çıkmakla başlar. NATO'dan İsrail'i dizginlemesini beklemek Filistin halkına uygulanan soykırımın sürüp gitmesine onay vermek demektir.

ÇAĞRIMIZDIR!

Türkiye Halk Temsilcileri Meclisi ülkemizin bağımsızlığı için verilmiş bütün mücadelelerin mirasçısı ve sürdürücüsüdür. Öte yanda bağımsızlık fikriyle uzun zamandır dalga geçenler var. Türkiye'nin dünyadan yalıtılmaması gerektiğini söylerler. Uzun zamandır bir de Türkiye'nin başka coğrafyalara karşı sorumluluğu olduğunu da anlatıp duruyorlar.

Türkiye Halk Temsilcileri Meclisi ise hem bölgemiz için hem dünyanın geri kalanı için kayıtsız, koşulsuz barış diyor!

Türkiye'yi emperyalist güçlere bağımlı hale getiren, başka devletlerin içişlerimize karışmasına olanak sunan, başka ülkelerin içişlerine karışmak anlamına gelen ilişkileri reddediyoruz. Bu ilişkiler Türkiye'yi maceralara sürüklüyor, savaş tehlikelerine açık hale getiriyor. Türkiye'nin gençlerinin dünya kaynaklarının paylaşımı uğruna düzenlenen kirlili mücadelelerde, itiş kakaşlarda yaşamlarını yitirmesini daha fazla izlemek istemiyoruz.

Yerli yabancı tekellerin kârları bu senaryolarda birinci sırayı işgal ediyor. Biz halkların barış içinde yaşamasını savunuyoruz. Türkiye'nin kendi savunma gücüne sahip olması ile askeri bir güç olarak dünyaya yayılmaya çalışması başka şeylerdir.

Bugün tüm dünyada savaş çanları çalıyor. Ama özellikle bizim coğrafyamızda artık bu sesler tedirgin edici biçimde yükselmiş bulunuyor. Balkanlardan Boğazlara, Doğu Akdeniz'den Güney Kafkasya'ya, Ortadoğu'dan bütün göç yollarına kadar çok sayıda nedenden ötürü muazzam önemde stratejik bir bölgede yaşıyoruz. Türkiye'ye bu coğrafyanın yüklediği asıl sorumluluk, çatışma dinamiklerine sonuna kadar direnmeyi gerektiriyor.

Bu bir tercih de değildir. Türkiye tehdit edilen ve tehdit eden değil, barışı yücelten bir ülke olmak zorundadır. Emperyalizme karşı kurtuluş savaşıyla kurulmuş bir ülkeye yakışan bu olduğu gibi, Türkiye'yi koruyacak biricik politika da budur.

NATO ise bir suç ve katliam örgütüdür. ABD ve Kuzey-Batı Avrupa'nın emperyalist güçlerinin dünyanın yağmalanması stratejisinin üssü olan NATO'da Türkiye'nin yeri yoktur.

Türkiye Halk Temsilcileri Meclisi savaş rüzgârlarına karşı 2024 Eylül'ünde yelken açıyor. Eylül ayında İstanbul'dan İncirlik üssüne uzanan bir yürüyüşe geçeceğiz. Ülkenin dört bir yanında NATO'ya ve savaşa karşı buluşmalar örgütleyeceğiz, sergiler açacağız. Barıştan yana tüm güçleri ve yurttaşları bu mücadeleye katılmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun savaş tacirleri!

Kahrolsun NATO!

NATO'nun 75 yıllık tarihi
vahşetin, çürümenin, utancın tarihidir.
Bizim tarihimizde ABD 6. Filo'sunun
askerlerini denize döken devrimciler var.
Bu kavgayı insanlık kazanacak.
Türkiye NATO'dan çıkacak!
NATO lağvedilecek!

halkmeclisi.org

iletisim@halkmeclisi.org

THalkMeclisi